

A close-up portrait of an elderly man with short, light-colored hair, wearing glasses and a dark sweater over a light-colored collared shirt. He is smiling slightly. The background is out of focus, showing what appears to be a window with light coming through.

*Johannes Hermanus
Hassing*

* 12 maart 1921

† 28 juni 2017

Johan Hermanus Hassing, in de volksmond Boy, is op 12 maart 1921 aan de Scholtinkstraat in Losser geboren. In zijn jonge leven heeft hij op 11-jarige leeftijd zijn vader bij een auto-ongeluk verloren. Dit grote verlies heeft hij op zekere hoogte nooit helemaal verwerkt en dat heeft hem ook als zodanig gevormd.

Hij komt uit een gezin van vier kinderen: Marietje, Toon, Leida en Boy zelf. In 1956 leerde hij Marianne kennen waar hij in 1957 mee is getrouwd. Uit dit huwelijk werden Herman, Charlotte en Marita geboren. Tot 1969 woonde hij met zijn gezin aan de Enschedesestraat 71 waar hij zijn geld in de bouw verdiende. Zijn leven bestond uit keihard werken in zowel Nederland als Duitsland om in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Ondanks dat hij ijzersterk was zou dit op langere termijn zijn tol gaan eisen.

Plezier haalde hij in die tijd vooral uit zijn gezin, de duivenmelkerij, zijn mondharmonica en het zingen met zijn broer Toon bij café Lippinkhof. In 1969 begonnen Marianne en Boy een horecabedrijf aan de Sportlaan in Losser wat ze samen tot 1994 hebben gerund. Dat hij jaren naar Utrecht moest reizen om zijn horecapapieren te halen dwong veel respect af. In die tijd reisde hij ook naar Australië met zijn zwager Herman om daar zijn andere zwagers te ontmoeten en samen veel plezier te hebben. Problemen met zijn hart dwongen hen uiteindelijk de zaak van de hand te doen en na wat omzwervingen kwamen ze in 1995 Overdinkel terecht. Het was wennen om van een druk bestaan veel vrije tijd te hebben. Deze tijd vulde hij dagelijks met tientallen kilometers fietsen en bezoekjes af te leggen bij zijn kinderen en alles wat op zijn pad kwam. Daar heeft

hij tot 2008 kunnen wonen tot dat een herseninfarct dit niet langer toe liet. De laatste levensjaren woonde hij in Sint Maartensstede in Losser waar hij het, ondanks zijn lichamelijke beperkingen, prima naar zijn zin had. Hij genoot van iedere dag die hem geschenken werd en was bij mooi weer altijd buiten te vinden.

Genieten kon hij; ook van de eitjes die mijn moeder dagelijks voor hem bakte. Vader was ook een emotionele man die het moeilijk vond zich te uiten. Hij beschikte echter ook over de nodige humor en één op één was hij een wandelende encyclopedie. Hij genoot van de sport op TV en ook zijn sigaretjes mogen niet worden vergeten.

Hij was een lieve en zorgzame vader die trots was op zijn gezin. Dat stak hij ook niet onder stoelen of banken. Hij was een fijne man die voor iedereen een woordje had en zijn geheugen was tot bijna zijn laatste uur uniek te noemen. De verpleegsters kende hij allen bij naam en was tot het laatste moment spontaan in zijn uitingen tot ieders hilariteit.

Na een gelukkig heel kort ziekbed, is hij in het bijzijn van zijn dierbaren rustig en vredig ingeslapen. We verliezen in hem een geweldig persoon en vooral ook een hele fijne partner, vader en opa.

Voor uw blijk van belangstelling en het medeleven die wij mochten ondervinden na het overlijden van vader willen wij u hierbij hartelijk bedanken.

Marianne, kinderen,
kleinkinderen en achterkleinkind